

a nikoliv ono § 56 tr. ř. Z § 173 tr. z. plyne, že pojem pokračování v činu jest ohledně krádeže zákonem rozšířen v ten způsob, že několik, od sebe oddělených a jinými, mezitím spáchanými skutky přerušovaných, zločinných jednání tvoří dohromady jediný celkový čin, takže činy pozdější jsou takřka pokračováním prvního činu. Důsledkem toho nelze při odsouzení pro několik fakt krádeže užiti ani §§ 34 a 35, ani §§ 44 lit. b) a 263 lit. b) tr. z. Dlužno-li však zločinnou činnost, ohledně několika zlodějských útoků pokládati za celek, jest každé místo, kde jednotlivá jednání byla předsevzata, místem činu, a řeší proto otázku příslušnosti v případě, že jednotlivé útoky byly spáchány v obvodech různých soudů, nikoli předpis § 56, nýbrž ustanovení § 51 odstavec 2 tr. ř. Že v tomto případě předstihl krajský soud v Kutné Hoře, o tom není sporu, jest tedy dle zákona tento soud ku projednání obou krádeží příslušným.

Čís. 242.

Ke skutkové podstatě přestupku dle § 477 tr. z. vyžaduje se objektivní podezřelost věci kupované. Okolnost, že věc je kupována od osoby neznámé, sama o sobě nemusí stačiti k podezřelosti věci.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1920, Kr I 596/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného Josefa Š. do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mladé Boleslavi, jímž byl uznán vinným přestupkem § 477 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc okresnímu soudu v T., by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek odůvodňuje odsouzení obžalovaného Š-a pro přestupek § 477 tr. z. slovy, že, nemohlo-li býti přijato za prokázáno, že oněch 45 kg výražku, o něž v tomto případě jde, bylo K-em odcizeno a od něho obžalovaným Š-em koupeno, musil obžalovaný výražek ten koupiti od někoho jiného, soudu neznámého, při čemž mohl za tohoto stavu věci, nevěda, odkud věc ta pochází, míti za to, že je výražek ten odcizen. Právem vytýká zmateční stížnost rozsudku nedostatek důvodů pro zmíněný předpoklad. Soud nalézací shledává důvod podezřelosti výražku v tom, že obžalovaný Š. nevěděl, odkud výražek pochází, koupiv jej od někoho (jiného než K-a) soudu neznámého. Koupě od neznámé osoby může arci podle okolností případu učiniti předmět koupě podezřelým ve smyslu § 477 tr. z. Ale arci neznámou musí býti osoba prodávajícího kupujícímu, nikoli soudu. Že výražek koupil od jemu neznámého a že nevěděl, odkud výražek pochází, obžalovaný Š. nikdy netvrdil. Nabyli-li soud nalézací přes to přesvědčení, že se věc má takto, byl dle § 270, č. 5 tr. ř. povinen zjištění své odůvodniti, což se nestalo. Mimo to, jak shora již naznačeno, okolnost, že kupována je věc od osoby neznámé, sama o sobě nemusí stačiti k podezřelosti věci. Ke skutkové podstatě § 477 tr. z. vyžaduje se objektivní podezřelost věci kupované, záležející v okolnostech odůvod-

ňujících předpoklad, že držitel věci není jejím vlastníkem ani jeho zmocněncem, ve spojení s nedbalostí kupcovou. Zůstalo tudíž rovněž v rozsudku nezjištěným, proč výražek v rukou neznámého (soudu) prodavače byl věcí podezřelou.

Čís. 243.

Místem spáchaného činu (§ 51 tr. ř.) jest při zpronevěře místo, kde pachatel skutkem projevil vůli, se svěřenou věcí jakoby vlastní nakládati, nikoli však místo, kde svěřená věc měla se majiteli vrátiti.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, Nd II 124/20.)

V trestní záležitosti proti Janu Č-ovi pro zločin zpronevěry dle § 183 tr. z. rozhodl nejvyšší soud jako soud zrušovací záporný spor o příslušnost mezi zemskými trestními soudy v Praze a v Brně tak, že prohlásil za příslušný zemský trestní soud v Praze.

D ů v o d y:

Dle § 51 tr. ř. jest příslušným onen soud, v jehož obvodu čin byl spáchan, t. j. kde byla předsevzata činnost, již skutek jest dokonán. Janu Č-ovi klade se za vinu, že peněžitý obnos, jemu spolkem A. na zakoupení diapositivů svěřený, za sebou zadržel a si přivlastnil. Zločin zpronevěry jest dokonán okamžikem, kdy nastalo přivlastnění si, t. j. kdy bylo předsevzato jednání, jež znatelně vyjadřuje rozhodnutí pachatele věc mu svěřenou za svoji podržeti a jí jako svojí nakládati. V tomto případě jest jedním tím upotřebením peněz pachatelem k účelům vlastním, jež se stalo tím, že obviněný peníze pro sebe (svoji zábavu) utratil. To se stalo v Praze, jest tedy Praha místem spáchaní činu. Naproti tomu jest lhostejno, kde obžalovaný měl odevzdati věci, předměty, jež podle příkazu za peníze mu svěřené měl nakoupiti, a jest tedy názor zemského trestního soudu v Praze, jenž dokonání činu chce posunouti až do té doby a do toho místa, kdy a kde — jak usnesení jmenovaného soudu uvádí — »právní poměr mezi obviněným a spolkem A. měl býti splněn«, právně mylný.

Čís. 244.

Předražování. I trestní činy spáchané proti nařízení ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. náležejí dle § 1 lit. a) vládního nařízení ze dne 11. listopadu 1919 čís. 596 sb. z. a n. před soudy lichevní za podmínek, jak uvedeny jsou v § 30 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1920, Kr II 44/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie B-ové do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uh. Hradišti ze dne 13. ledna 1920, jímž byla stěžo-